

ALBIN VIDOVIĆ

(Zagreb, 11. veljače 1943. - Bjelovar, 8. ožujka 2018.)

U Bjelovaru je nakon duge i teške bolesti, u 76. godini života, preminuo istaknuti rukometaš i zlatni olimpijac iz Münchena 1972. Albin Vidović. Rođen je 11. veljače 1943. godine u Zagrebu, a igračku karijeru započeo je u Željezničaru iz Bjelovara, gdje je igrao do 1956. kada prelazi u bjelovarski Partizan. Za prvu momčad Partizana nastupao je od 1960. do 1974. godine. Jedno vrijeme, dok je bio na odsluženju vojnog roka, igrao je i za rukometne klubove Split i Jugovinil iz Kaštel Gomilice.

Vrló je rano, već sa 16 godina, zaigrao za omladinsku reprezentaciju Jugoslavije i već tada je bio velika zvijezda među mlađim igračima Partizana - Horvatom, Pribanićem

i ostalim proslavljenim bjelovarskim rukometašima koji su tek dolazili na scenu.

U toj sjajnoj generaciji bjelovarskih rukometaša bio je vođa na terenu. Tada je, kako je poslije sam govorio, na terenu i izvan njega suigrač ginuo za suigrača. Tada nije bilo švercanja na igralištu, trebalo je uvijek protivniku pokazati zube. Pričao je da je valjalo imati petlje i hrabrosti u ona vremena igrati, recimo, u Sarajevu, dok je kamenje frcalo oko glave...

Bjelovar je u to vrijeme živio sa svojim rukometašima. Prije nego što će osvojiti Europu, Vidović je još od 1962. godine igrao u europskim natjecanjima i do tada je već deset godina nastupao vrhunski rukomet. Unutar tih deset godina, bio je pet puta najbolji strijelac Prve savezne lige, tri puta najbolji igrač Jugoslavije, a 1963. godine proglašen je najboljim sportašem bivše države u društvu velikana kao što su Ivo Daneu, Miroslav Cerar, Nikola Pilić, Boro Jovanović...

Albin Vidović je na rukometnom igralištu imao poseban stil, govorio je da nije puno priznavao trenere, uvijek bi se bunio kada je trebao sjediti na klupi... No, ionako nije ni bilo razloga da ne igra. Na terenu je na neki način bio i zabavljač, publika ga je jednostavno obožavala. Vidović je bio taj koji je kreirao i vukao momčad.

S Partizanom je osvojio prvenstvo Jugoslavije 1967., 1968., 1970., 1971. i 1972. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1960., 1966. i 1968., a najveći uspjeh na klupskom planu postigao je 1972. godine, kada je bio dio momčadi Partizana koja je postala europski prvak.

Za reprezentaciju nastupio je 44 puta i postigao 48

zgoditaka, a dvaput je nastupio i za mladu reprezentaciju. S reprezentacijom bivše države osvojio je zlatnu medalju 1967. godine na Mediteranskim igrama u Tunisu, no kruna njegove igračke karijere svakako je osvajanje zlatne medalje na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu. S europskom krunom završio je igračku karijeru - bilo je to 1973. godine u finalu europskog prvenstva, kada je Rusima u Dortmundu zabio 14 golova. Igrao je te iste godine s Partizanom iznova u završnici Kupa europskih prvaka, ali su tada Bjelovarčani bili znatno oslabljeni - bez Babure, Jakaševića i Horvata (koji je bio u vojsci i kojemu nisu dali da igra). U toj utakmici Vidović je ozlijedio koljeno, nakon toga je još godinu dana pokušavao (kako je sam govorio - „vucario se“), ali nije više mogao...

Hrvatski klub olimpijaca na svojoj osnivačkoj skupštini 1993. godine izabrao je Albina Vidovića za svog potpredsjednika.

Ovaj stožerni igrač velike generacije hrvatskog i bjelovarskog rukometa sahranjen je na groblju u Bjelovaru.

(Jurica Gizdić)